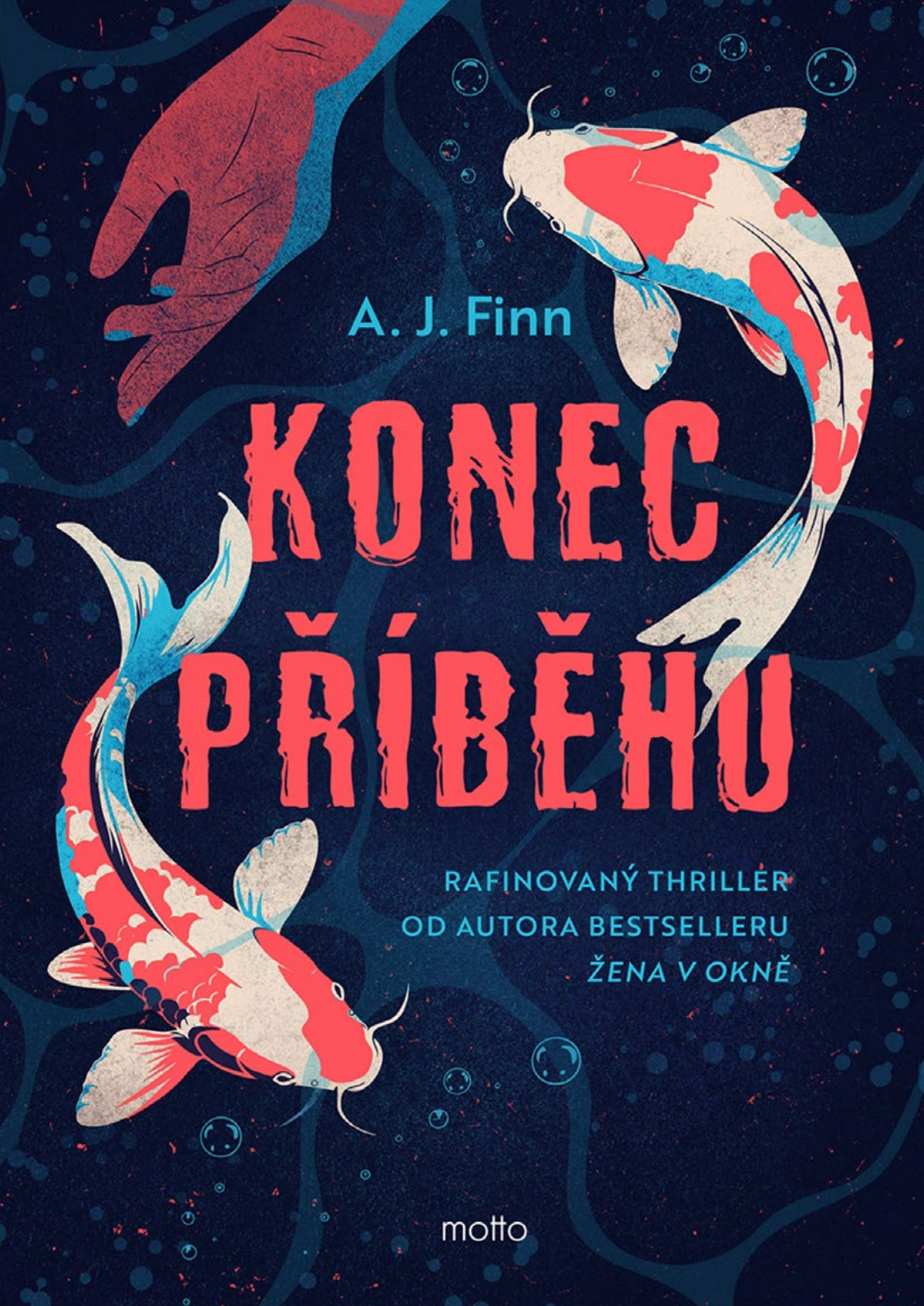

A. J. Finn

KONEC PŘÍBĚHU

RAFINOVANÝ THRILLER
OD AUTORA BESTSELLERU
ŽENA V OKNĚ

motto

Konec příběhu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

A. J. Finn

Konec příběhu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

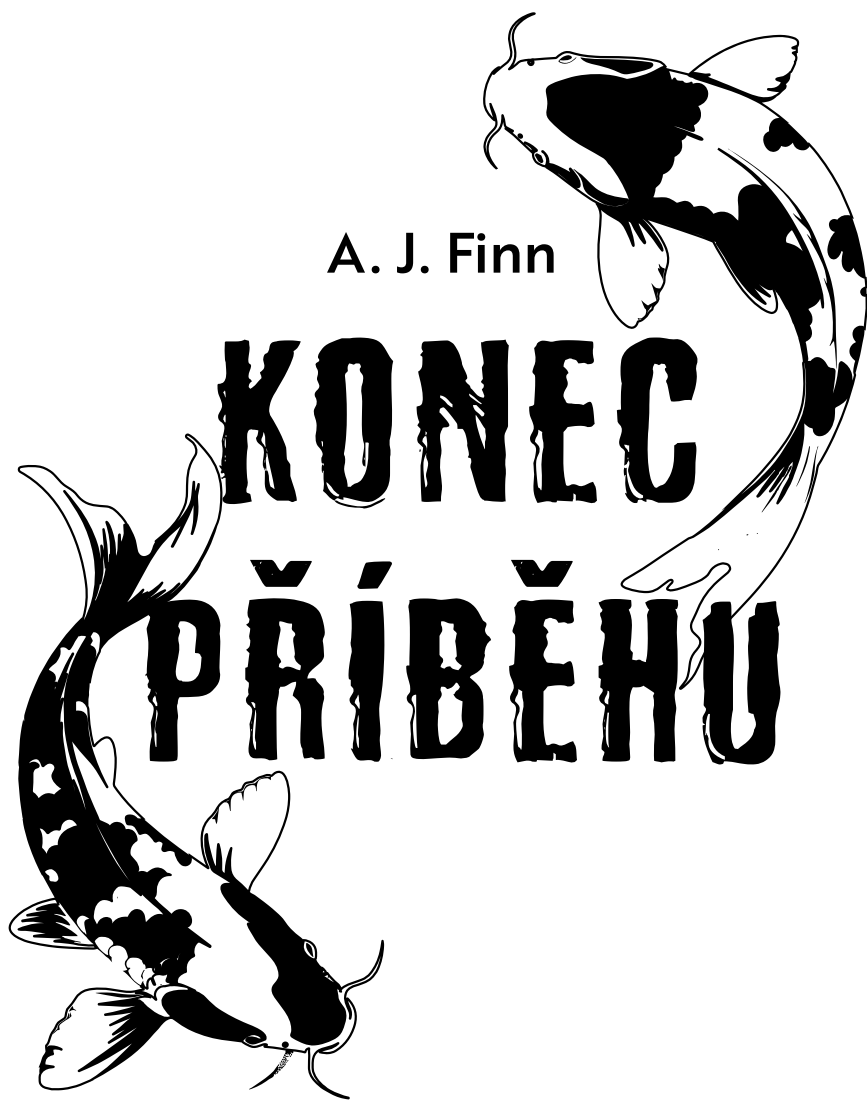
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

A. J. Finn

KONEC PŘÍBĚHU

A. J. Finn

KONEC PŘÍBĚHU

motto

Přeložil Jiří Kobělka

Copyright © 2024 by A. J. Finn, Inc.
Cover illustration © Pavel Ševčík, 2025
Translation © Jiří Kobělka, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-2822-1
ISBN e-knihy 978-80-267-2836-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2837-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2827-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Jennifer Joelové a Felicity Bluntové

Ach ano, ba ani v noblesních rodinách,
v rodinách vznešených a šlechtetných...
tušení nemáš... jakáť hra se hrá!

Bleak House

úterý 23. června

Za chvíli ji najdou.

Najdou ji v mramorované vodě, jak se vznáší s roztaženými prsty a vlasy rozprostřenými do vějíře. Pod ní plachtí ryby, otírají se o ni, kloužou po konturách jejího těla.

Filtr vrní. Jezírko bublá, mihotá se. Ona se pohupuje na hladině.

Dnes ráno se po zemi převalovala mlha – chuchvalcovitá sanfranciská mlha, hustá jako samet a mrazivá, ale teď už se i poslední ostrůvky rozpadají a celé nádvoří se zalévá světlem: dlaždice, sluneční hodiny, pravidelná řada růží. A taky jezírko, ten dokonalý kruh narysovaný u obvodové zdi domu, kruh plný třpytivých ryb a leknínů, jejichž plovoucí listy připomínají ostrovy.

Za okamžik se vzduchem rozlehne křik.

Do té doby je ale všechno mlčenlivé a klidné – je tu jen vlnění vody, líný pohyb koi kaprů a její mrtvola.

Na protější straně nádvoří se odsunuje francouzské okno, sluneční paprsky se odrážejí od skla. Prudký nádech. A pak ten křik.

Našli ji.

O šest dní dříve:
středa 17. června

1.

„Máte ráda detektivky?“

Nicky upírá oči do zpětného zrcátka. Taxikář na ni mžourá přes brýle kulaté a tlusté jako sklenička na panáky.

„Přijde mi, že si tam čtete detektivku,“ vysvětluje chraplavě. Auto na-
jíždí na výmol, kabina se prudce otrásá.

Nicky zvedá paperback. „To je Agatha Christie. *Vražda v Mezopotámii*.“ Muž si chce povídat a ona se mu snaží vyhovět. Taxikaření musí být osamělý džob.

„Kouříte?“

„Ne, pane.“

„Fajn.“ Strká si mezi zuby cigaretu. „Jste moc krásná na to, abyste umřela
mladá.“

Připaluje si otlučeným zapalovačem a Nicky stahuje tlačítkem okénko. Dovnitř proudí čerstvý vzduch, chladivý a vlhký, a zaplavuje celý prostor vzadu. Nicky mačká tlačítko ještě jednou, nechává okno stažené jen asi o centimetr a naklání hlavu ke sklu, v němž vidí své dvojče: řasy zvýrazněné řasenkou, lesk na rtech. Není kdovíjak krásná – ví to o sobě a je jí to celkem fuk.

Taxík sebou cuká a její kabelka padá na podlahu. „Myslím, že jste líz-
nul obrubník.“

„No jo.“ Taxikář hledí přes čelní sklo nahoru. „Překvapuje mě, že ještě
nechávaj sedat letadla. Je zázrak, že jste vůbec přistála.“

Pro Nicky, která není na letadlo zvyklá, je vždycky zázrak, když přista-
ne. Hledí za taxikáře na stojatý pás večerní mlhy, která se ve světlech re-
flektorů třpytí jako perleť.

„Červnový šero. Vsadím se, že takový počasí daleko na východě ne-
máte.“

„To ne.“ *Daleko na východě* – to spojení vyvolává dojem nějaké mytické
dálavy.

Taxikář si cosi spokojeně mručí, vyhazuje směrovku, řeže zatáčku
a rázně vyrazí do kopce. Nicky se chytá za bezpečnostní pás.

„No jo, detektivky.“ Z úst mu během řeči stoupá cigaretový kouř a převahuje se v chladném vzduchu kabiny. „V San Francisku je témat na detektivku hromada. Slyšela jste o Zodiakovi?“

„Nikdy ho nedopadli.“

„Nikdy ho... jo, přesně tak.“ Taxikář se na ni ve zpětném zrcátku mračí a Nicky už raději nic neříká. Je to jeho město, jeho historka. „Takovej náš Jack Rozparovač. A pak tu máme *Romance of the Skies*. To bylo pro změnu letadlo, co někdy v padesátkách zmizelo. Letělo na Havaj a najednou...“ Potahuje z cigarety. „Fuč.“ Vyfukuje kouř.

„A co se tomu letadlu stalo?“

„Kdo ví. A s Ghost Blimpem to bylo to samý. Byla válka, dva kluci z armády letěli ve vzducholodi Goodyear, jenže když se tahle vzducholod' v Daly City zřítíla, na palubě nikdo nebyl. Tohle je záhada, kterou bych... Koukejte tamhle!“ Mává rukou napravo. „Nejstarší barák v Pacific Heights.“

Nicky vidí sněhobílý viktoriánský dům s širokými okny, který uskakuje ze souvislé zástavby dozadu, jako by ho něco vylekalo. „Postavili ho padesát let před zemětřesením,“ školí mě taxikář. „Normální středně starej barák, a přežil to.“

„Vypadá překvapeně,“ poznamenává Nicky. „Jako by nemohl uvěřit, že je pořád tady.“

Taxikář znovu cosi mručí. „Já tomu taky nemůžu uvěřit.“

Pokračují v jízdě. Po obou stranách vystupují z mlhy bílé dopravní značky, které jako by je naváděly: *Jen jedte. Tudy.*

„Jste říkala, že jste z New Yorku?“

„Ano.“

„No, tak tohle je nejdražší čtvrt v zemi.“

Nalevo i napravo se vynořují domy a mlha jim propůjčuje přízračný nádech: štíhlé a škrobené dámy z devatenáctého století oděné v pastelových barvách, rozložitá hacienda ve španělském stylu ztrácející se v břechtanu, napodobenina tudorovské vily s dřevěným a sádrovým obložením na klasovitě pokládaných cihlách, dva domy ve stylu anglického baroka, jejichž lemování připomíná krajkový servítek.

„V některých bydlej lidi z IT,“ informuje ji taxikář. „Google, Uber... Ten Uber, já vám povím...“ Škaredí se, ale dál neřekne nic. „Taky jsou tu pořád starý rodinný prachy. Takový ty týpci, co jsou bohatý odjakživa.“

Ulice před nimi se ztrácí v mlžném oparu. Jedou teď po dlážděné vozovce, která střídavě stoupá a opět prudce padá. Nicky tají dech.

„A taky máme v San Francisku autory, co tyhle detektivky píšou. Bydlel tu třeba Dashiell Hammett. V Post Street.“

Z mlhy vykukuje další dopravní značka a žene je vpřed. *Jen jeďte. Tudy.*

„Jo, a tohle se vám taky bude líbit.“ Taxikář žmoulá cigaretu. „Bydlel tu i jeden další detektivkář – bylo to v Pacific Heights? To je fuk, prostě na nějakým nóbl místě. No, a jednou v noci se mu ztratila manželka se synem.“

Nicky se chvěje.

„Normálně se vypařili. Jako to letadlo. Je to už takovejch pětadvacet... ne, tolik ne, spíš dvacet let. Bylo to na silvestra devětadevadesát.“ Ta slova se vznášejí v oblaku kouře, pohupují se jako bójky.

„A co se jim stalo?“

„To právě nikdo neví! Pár lidí podezíralo bratra, myslím bratra toho spisovatele, jeho manželku anebo možná oba dva. Pár lidí přísahalo, že v tom má prsty jejich kluk. Myslím kluk toho bratra. Pak tam byli nějaký zaměstnanci, chlap a holka. Ale většina lidí...“ Odbočuje za roh. „Většina lidí si myslí, že to udělal přímo ten spisovatel. Tak jsme tady,“ oznamuje. Taxík kvílivě brzdí u obrubníku, Nicky letí dopředu a kniha jí vypadává z klína.

Dívá se, jak se taxikář souká z předního sedadla a míří obloukem ke kufru. Špička jeho marlborky žhne v mlze jako bludička.

Nicky zasouvá knihu do kabelky. Zhluboka se nadechuje, kašle. V kabině taxíku to páchne jako v topeništi, otevírá dveře a vystupuje do mlhy. Ocítá se ve městě duchů: mohutné domy jsou pouhými přízraky, jejich fasády připomínají lebky, které na sebe temně hledí přes dlážděnou ulici. Nicky se znovu chvěje.

„S tím svetříkem jste to teda vyhrála,“ říká taxikář a zabouchne za ní dveře.

Nicky se na sebe dívá. Tohle je její nejdražší kus oblečení: jednoduše strížený kašmírový svetřík antracitové barvy, čerstvě přinesený z čistírny. Někde nad Nebraskou si ho polila pivem. Dívá se na svoje džíny a vidí, že

na nich stále ulpívá spousta hrubých psích chlupů, třebaže se celou jednu časovou zónu věnovala jejich odstraňování.

Znovu zvedá hlavu a zjišťuje, že taxikář zírá na strmý pás příjezdové cesty. Obrací se k ní.

„Tudle je ten barák,“ říká. „Ten tajuplný barák. Vy jste to věděla?“

„Omlouvám se.“ Nicky se opravdu červená.

„No teda. A klidně jste mě nechala žvanit dál.“

„Nechtěla jsem vám skákat do řeči,“ vysvětluje Nicky tiše. Nerada taxikáře uvedla v omyl, ale pravda je taková, že o manželce a synovi, kteří se tady záhadně ztratili, přečetla úplně všechno, co se přecíst dalo, takže o nich ví víc než kdokoliv jiný. Nebo téměř kdokoliv jiný.

Taxikář bafá z cigarety a odhazuje ji na ulici. Za oharkem se táhne zářivý chvost jako za kometou. „No to se podívejme. Takže jste tu jen na návštěvě?“ Taxikář se dívá na její zavazadla, kufrík na kolečkách a malý retro lodní kufr s koženými přezkami, hřebíky ve spojích a všehochutí cestovatelských nálepek na bocích.

„Dokončuju jednu zakázku.“ Nicky strká ruku do kabelky a vytahuje tři dvacky a bůra. Taxikář se s bankovkami mazlí. „Dneska už se hotovost moc nevidí.“

„Jsem staromódní.“

„A nemáte strach? Vy si nemyslíte, že je zabil on?“ Taxikář hovoří tlumeně, jako by se jí ptal, jestli to náhodou nepřehnal s pitím.

„Doufám, že ne,“ odpovídá Nicky bodře.

„No jo. Tak si tu svoji detektivku užijte.“ Taxikář odchází, nechává za sebou závan nikotinu a Nicky si klade otázku, jestli měl na mysli *Vraždu v Mezopotámii*, anebo zmizení v San Francisku. Taxikář se uvelebuj na předním sedadle, auto úpí a on s ním. „Město si taky užijte,“ volá za Nicky. „Sto třicet čtverečních kilometrů obklopených realitou.“ Bouchnutí dveří.

Nicky stojí zády k autu a dívá se na svá zavazadla. Motor si odkašlává a výfuk jí na nohu vyplivuje jakési svinstvo. Poslouchá, jak taxík pomalu odjíždí. Když se opět obrací, mlha se za autem zavře jako voda. Celou ulici jako by zaplnil led, takže je teď tichá a hladká jako zrcadlo. Nicky se nemůže ubránit dojmu, že taxík ani jeho řidič tady nikdy nebyli.

2.

Stojí v mlze s rukama založenýma na prsou a objímá si dlaněmi paže, jak je jejím zvykem, když je rozrušená, úzkostná nebo obojí. Cítí, jak dům před ní zadržuje dech. Ona ho zadržuje taky.

Nicky se obvykle nevyžívá v teatrálních gestech. Kamarádky ji znají jako mimořádně milou a mimořádně věcnou osobu, jenže v tomto případě čekala pět let, než se představila. V duchu přetáčí kolečko života zpátky: pět let, modravá elektrická šmouha, pět zim, Manhattan pod sněhem... Tento měsíc uplynulo pět let od chvíle, kdy napsala ten první dopis.

Vážený pane Trappe, Vy mě neznáte...

Už v mládí psala Nicky dopisy autorům detektivek. Nejprve je jako fanyнка prosila o pár postřehů a o podpis, ovšem během studia už byly její dopisy promyšlenější a cílenější. Dodnes je v kontaktu s několika autory, kteří jsou ochotní odtrhnout se od počítače a vhodit do poštovní schránky dopis s odpovědí. Sentimentální Nicky si váží pera a papíru. Inkoust se vpije do dopisního papíru a zůstane v něm nesmazatelně zapsaný jako ji-zva. E-mail je jen dech na skle, jenž se okamžitě rozplyne.

A pak se jednou na sklonku července objevila bledě modrá obálka s jejím jménem silně vyrytým do papíru. *P. nebo Pí. Nicky Hunter.*

Nicky si prohlédla chlopeň se sanfranciskou adresou. Jemně se usmála.

Tři týdny pak vymýšlela odpověď, než přehodila míček na druhou stranu korespondenčního hřiště.

Vážený pane Trappe, ve skutečnosti jsem žena.

Další měsíc, další modrá obálka. Takto to probíhalo až do podzimu, zimy, nového roku a ještě čtyři další léta. Obvykle mu napsala pár odstavců, on jí několik vět, až jednou přišel tento poslední dopis. Byl psaný na starém psacím stroji a písmena se na řádku zvedala a opět klesala jako pasažéři na výletní lodi.

Těšíme se, až Vás přivítáme v našem domě.

Nicky si tře paže. Pomalu se otáčí. Mlha se trhá, rozestupuje se jako opona a odhaluje dům, který před ní vyvstal jako obrovská vlna.

Napodobenina francouzského zámku v jemně krémové barvě, kterou navrhli architekti Bliss a Faville a postavili ji v roce 1905, pouhý rok před velkým zemětřesením. Od té doby ji obývaly pouhé čtyři rodiny včetně současných nájemníků. „Jeden z nejelegantnějších a nejvkusnějších paláců v Pacific Heights, jenž se chlubí úchvatným výhledem na most Golden Gate,“ hlásal časopis *Architectural Digest* v článku nazvaném TAJUPLNÝ DŮM. „Velkolepý proporcemi, podmanivý vnitřním vybavením a žárlivě strážný domácím pánem.“ Autor se rozplýval jako šumivá tableta.

Ale stejně: přes tisíc dvě stě metrů čtverečních na čtyřech (nadměrných) podlažích. Sedm ložnic. Osm koupelen. Ořechovým dřevem obložená knihovna čítající zhruba šest tisíc svazků a parterové nádvoří se zapuštěným jezírkem pro koi kapry. Všude parkety z bílého dubu. Arkýřová okna vystupující ze strmé břidlicové střechy. Klenutý vestibul. Výstavní krb z exotických materiálů.

Nicky si prohlíží čelní vchod vetknutý do vši té elegance a majestátnosti. Někde uvnitř je autor, který ji fascinuje ze všech nejvíc. Cítí opojnou závrať a připadá si jako malá holka.

Ke dveřím vede schodiště se třinácti hladkými mramorovými stupni. Nicky si je prohlíží a narovná ramena. Postavu má drobnou, ale šlachovitou, pevnou a vyrýsovanou. Když se před pěti lety dala na box, objevila v sobě tato spokojená, jemná a laskavá osůbka výjimečný talent způsobovat zranění.

Zvedá kufr, dává si brašnu na kolečkách pod druhou paži a vyráží po příkrých schodech vzhůru.

Na odpočívadle zavazadla odkládá. Z reliéfu dveří vystupuje černo-bronzové klepátko ve tvaru otazníku, extravagantně stočeného a nahoře rozšířeného, takže vypadá jako podrážděná kobra. Nicky jednou rukou opisuje jeho křivky a zapichuje prst do domovního zvonku.

Zvonění se rozléhá a opět utichá.

Vážený pane Trappe, Vy mě neznáte, ale objevila jsem
možnou chybu ve Vašem románu...

Rychlé cvaknutí zámku. Nicky o krok ustupuje.

Dveře se otevírají.

V jantarovém světle před ní stojí nejkrásnější žena, jakou kdy viděla.

3.

Nalévá jí čaj Darjeeling a Nicky si ji pozorně prohlíží.

Jako by jí z nitra vyzařovalo světlo. Je jí něco přes čtyřicet, má bohaté řasy a rty vykrojené jako Amorův luk. Na sobě má jednoduché modré šaty, plaše se usmívá a jednu nohu má cudně přehozenou přes druhou. Její hlas („Mléko nebo cukr?“) zní tiše, jako by byl zaprášený po dlouhém nepoužívání.

Diana zvedá hlavu a Nicky okamžitě bloudí očima po salonu: hledí na tapety se vzorem motýlků, na stojací lampy po obou stranách pohovek, na miniaturní lustr. Za dvojicí francouzských oken vidí část nádvoří podkreslené skomírajícím světlem. Podél jedné zdi se táhne úzká knihovna a pod jejíma nohama leží starobylý peršan. *Jsmo bohatí odjakživa.*

Nebo přinejmenším dost dlouho.

„Jaká byla cesta?“ Dianin přízvuk je jako mlha, anglický a měkký.

„Hrbolatá.“

„Už od New Yorku?“

„Už od letiště. Neviděli jsme na metr před sebe. Připadalo mi, že mě přenesli na nějaké tajuplné místo. Jako v *Inženýrově palci*.“

Diana zdvořile mžourá.

„Sherlock Holmes,“ dodává Nicky.

„Ach tak.“

„Vystupuje tam inženýr – ne, díky, jen mléko – který cestuje z vlakového nádraží do tajuplného domu vzdáleného dvanáct mil. V kočáře jsou zatemněná okna a cesta trvá věčnost. A pak se ho jeho klienti v domě pokusí zabít. Smrt hydraulickým lisem. Jenže Holmes zjistí, že ten dům stál celou dobu hned u nádraží. Ta jízda kočárem byla jen předstíraná: milého inženýra vezli šest mil tam a šest mil zpátky.“

Diana špulí rty. „Přiznávám“ – opravdu to od ní zní jako přiznání – „že nejsem do detektivek takový fanatik jako vy. Jako vy oba.“ Mračí se. „A slovo *fanatik* nemyslím ve zlém.“

„Já ho ve zlém neberu. Co ráda čtete vy?“

Diana jmenuje jednoho laureáta Nobelovy ceny a dva francouzské beletristy.

„Tak to nemáme moc společného,“ říká Nicky.

„Totiž, léta jsem učila francouzštinu. A taky latinu. Ale některé vaše práce jsem četla – vzpomínám si třeba na esej o Edgaru Allanu Poeovi a taky o Ngaio Marshové. Máte velmi lidský přístup. My všichni asi máme sklon vidět v autorech detektivních románů potenciální vrahy, vidíte? Lidi, kteří si psaním plní svůj tajný sen. Ale vaše práce ve mně vyvolaly touhu poznat je blíže. A taky si přečíst jejich knihy.“ Upíjí čaj. „Takže vedete kurzy detektivního psaní?“

„Nabízím jeden seminář krimi literatury v jarním semestru. Jinak si studenti mohou psát, co chtějí. Obvykle beletrii. Připomínám jim, že spousta velkých amerických románů je v podstatě detektivka. *Lolita*. *Jako zabít ptáčka*. *Syn černého lidu*. *Gatsby* – i to je detektivní román. Detektiv v něm sice nenosí odznak ani buřinku, ale snaží se vyřešit kriminální záhadu.“

Diana dál popíjí čaj, Nicky se dívá na svůj klín a sundává si z kolena psí chlup. Slibuje si, že nebude tolik mluvit. „Jo, přivezla jsem nějaké dárky,“ říká, takže už zase mluví, a odepíná kabelku. „Nepodařilo se mi to moc dobře zabalit...“ A to navzdory čtyřiceti minutám usilovné práce, kdy jí špička jazyka trčela mezi zuby jako dítěti, které se snaží nepřetáhnout omalovánku.

Podle tvaru je to evidentně lupa, ale Diana má tolik taktu, že se ptá, copak to asi je, než dárek konečně rozbálí. „Ó, ta je krásná, má nádhernou rukojeť. To je měď? A jak je stará?“

„Z počátku dvacátých let minulého století.“

„Tak to z ní bude nadšený.“

„To bylo to nejmenší, opravdu.“ Nicky se dívá, jak se jí kouří z čaje. „Jsem vám moc vděčná,“ slyší se říkat, zvedá oči a upírá je na Dianu. „Tohle je pro mě... opravdu mimořádná čest.“

Úsměv a po něm velmi plaché cuknutí rtů. „Už jste někdy na podobném projektu pracovala?“ ptá se Diana. „Na... soukromém životopisu? Určeném jen pro nejbližší?“ Zkusmo ukazuje na sebe, jako by si nebyla jistá, zda i ona patří mezi nejbližší. „Existuje pro to vůbec nějaký termín?“

„Nikdy. A o žádném termínu nevím.“

„Pro Sebastiana je naprosto typické, že na poslední chvíli vymyslí nějakou zápletku. Navrhla jsem mu, snad se na mě za to nebudete zlobit, že by si ten životopis mohl napsat sám, ale...“ Pokrčila rameny. „Bojí se, že nebude mít dost času udělat to pořádně. A navíc se vidí jen ze své perspektivy. Zatímco on chce mít svědectví...“ Věta znovu hasne jako sirka.

„Z více různých zdrojů,“ nadhazuje Nicky.

„Přesně tak.“

„Jak na tom je?“

Diana zvonivě pokládá šálek na stůl. „Selhání ledvin vás evidentně nezabije, dokud... vás prostě nezabije. Nepadnete mrtvá k zemi, ale až do poslední chvíle žijete v podstatě stejně jako předtím. Jen trochu víc spíte. Takže ještě pár měsíců. Přibližně.“

Nicky pokyvuje hlavou.

„Ačkoliv už jsem se naučila, že ho nikdy nemám podceňovat,“ dodává Diana a hladí se oběma rukama po holeni. „Krom toho už se na vás moc těší.“

„Ó, určitě ne tolik jako já na něj.“

„Můžete se o to spolu pohádat. Miluje sparing partnery.“

Někde za dveřmi se ozývá zabimbání hodin. Diana se dívá na hodinky. „Jedla jste něco?“

„Za sendvič bych dala všechno na světě,“ přiznává Nicky. „Nebo za smažené vajíčko.“

„A co obojí? Udělám vám *croque madame*.“ Diana to říká s přízvukem rodilé mluvčí. Vstává a uhlazuje si šaty. „Snobský název pro sendvič se šunkou a sý...“

Vtom do salonu vtrhne vlna. Plní ho, zaplavuje ho. Nicky napůl očekává, že tato zvuková přílivová vlna odnese veškerý nábytek, že v tom hlo-mozu začnou praskat okna, že se rozhoupe lustr a opadá z něj křišťál.

„Přivedte mi to dítě!“

4.

Zastavuje se jí srdce.

Ozvěna kape ze stropu, vzdouvá se z podlahy, je temná, plná a hromová.

„To nezní příliš jako umírající muž, vidíte?“ pronáší Diana a Nicky zachycuje, že se červená. Žena, která má svého muže ráda. Nicky vstává, přehazuje si přes rameno kabelku, otírá si ruce do stehy (jaký smysl mají zpocené dlaně?) a následuje hostitelku do prostorného vestibulu, kde Dianiny lodičky klapou o podlahu. Velkolepé schodiště, které se směrem dolů rozšiřuje, vede do patra a tam se štěpí na dvě části. Nicky mlčky stoupá za Dianou k odpočívadlu.

Na zdi mezi dvěma vysokými okny visí obraz. Je to olejomalba, ale tak zřetelná a zdařilá, že vypadá jako fotografie. Nicky se zastavuje před subjekty na obrazu.

Na lavičce sedí pár: muž je hubený jako lunt a na sobě má oblek v barvě vybělené kosti, krk mu zdobí kravatová šála a jedno obočí má zdvižené ve vzepjatém oblouku. Usmívající se žena má na sobě kalhoty brusinkové barvy a tmavě modrou polokošili rozepnutou u krku. Vedle muže stojí asi třináctiletá buclatá holčička v bílých letních šatech a drží muže za ruku. Na ženině klíně pak sedí světlolasý chlapeček v košili a kraťasech, jejichž barva odpovídá ženině oděvu. Taky on se usmívá a odhaluje zuby, kterým Nickyin strýc kdysi říkal tamtamy („tam je jeden, tam je druhý“). V ruce drží bílého papírového motýla.

Jednou v noci se mu ztratila manželka se synem, říkal ten taxikář. Na silvestra devětadevadesát. Tehdy Hope a Cole Trappovi, manželka a syn věhlasného autora detektivek, zmizeli ze dvou různých míst v San Francisku... a od té doby je nikdo neviděl.

Tahle slova Nicky znějí v uších jako falešné jevištní hřmění. Jenže ze záhady rodiny Trappových se vyklubala opravdová senzace – jeden časopis dokonce tento incident označil za „nejpodivnější případ literárního zmizení od roku 1926, kdy Agatha Christie strávila jedenáct dní na útěku“. Ještě dnes, po dlouhých dvaceti letech, zaměstnává tato záhada internet, mozky řidičů taxislužby, ba dokonce i Nicky Hunterovou.

Diana odbočuje doprava, míjí další schodiště, opět zabočuje vlevo a vede Nicky chodbou. Jejich kroky nejsou na červeném koberci téměř slyšet. Jednu zeď lemují svícny a řadou vysokých oken prosakuje do chodby soumrak. Nicky teď vidí, že dům má tvar podkovy a že jeho křídla obklopují nádvoří, kde se sám do sebe stáčí okrasný labyrint z nízkého živého plotu. Pokukuje po jezírku umístěném v rohu dvou protějších zdí, kde těsně pod hladinou proplouvají oranžové ryby připomínající rozžhavené uhlíky.

Jeho ryby. Jeho labyrint. Jeho dům! „Přeborník v šálení“, opěvovali ho kritikové v dobách dávno minulých. Autor postavy Simona St. Johna, gentlemanského anglického detektiva (a taky jeho věrného francouzského buldočka Watsona), a muž, s nímž si pět let dopisovala. Teď kráčí po chodbách jeho domu.

Nicky má pocit, jako by jí všechny cévy zářily jako neonové trubice.

Přicházejí k pootevřeným dubovým dveřím. Je na nich upevněná slonovinová lebka velká jako pěst, která drží v čelistech kovový kroužek a pod ním se běhlají zkřížené hnáty. *Ten chlap si potrpí na klepátka*, myslí si Nicky a hledí lebce do očních důlků, zatímco Diana třikrát klepe na dveře. Čekají.

„*Da... hále.*“ Zvuk se odráží od dveří.

Vstupují tedy da... hále.

Nicky se ocitá v místnosti, kterou nemůže označit jinak než jako *komnatu*. Je dlouhá, široká i vysoká, na podlaze má ušlechtilé dřevo a strop je obložený panely z vlašského ořechu. Naproti Nicky se nachází řada oken s dokonale naleštěnými tabulkami, za nimiž se přes tmavou zátoku vypíná most Golden Gate, ale samotná místnost, rozlehlá, protáhlá, pohlcuje veškeré večerní světlo, požívá ho zaživa.

Zdi jsou od podlahy ke stropu obklopené regály, které se prohýbají pod tíhou šesti tisíc knih natěsnaných jedna vedle druhé. Kousek nad podlahou se táhne série sebraných spisů, na jejichž kožených hřbetech jsou zlateným písmem vyrytá slova JOHN DICKSON CARR, v regálech nad její hlavou leží hromádky pastelově modrých paperbacků (*Zločin pod plynovými lampami, Viktoriánské vyšetřovatelky, Záhady zamčeného pokoje*) s ohmatanou a otrhanou vazbou, hned vedle její ruky vystupuje z řady leskle laminovaný román Ellen Raskinové a první vydání *Měsíčního*

kamene, trojice stopadesátiletých svazků ve fialové látkové vazbě. Hřbet vedle hřbetu, rozpraskané, ohmatané a popsané drobným či méně drobným písmem, které pableskuje jako zlatá žíla v dole.

Epochální, napadá Nicky. *Absolutně epochální*.

O jednu zeď se šikmo opírá žebřík, který je pod stropem pověšený na bronzové kolejnice vedoucí po celé délce nejvyššího regálu. Nicky přejíždí očima po kolejnicích, až se její pohled zastavuje v nejhlubší a nejvzdálenější části místnosti.

Do zadní zdi je zasazený krb s mihotajícími plameny, který jako by ji zval, ať se uvelebí vedle něj. *Okamžitě bych začala hořet*, napadá Nicky, připadá si vyschlá na troud.

Před krbem je psací stůl – starý, dřevěný.

Na psacím stole psací stroj – starý, kovový.

Za psacím strojem muž – rovněž starý, ale Nicky ví, že je ve skutečnosti ještě starší. Pomalu vstává a jeho neuvěřitelně dlouhé tělo se rozkládá jako leoporelo. Naklání hlavu.

„Zdravím vás, *pé Nicky Hunterová*,“ říká muž. „Jsem Sebastian Trapp.“

„Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat. Jako začátek příběhu je to hodně hloupé. Určitě by se v něm nemělo otálet.“ Oslovuje Nicky sametovým barytonem: je bohatý, sytý a trochu ošoupaný. Bez potíží proniká do všech koutů rozlehlé místnosti.

Nicky se ke svému údivu třese.

Náhle jeho hlas klesá o celou oktávu níž: „Tyto příznaky už jsem kdesi viděl,“ recituje. „Můžeme to chápat tak, že to děvče je zmatené...“ Najednou jí to dochází: Holmesův *Případ totožnosti*, kde detektiv komentuje počínání své nové klientky obcházející Baker Street. V koutcích úst jí cuká úsměv.

„Leč zde přichází osobně, aby rozptýlila naše pochyby,“ pobízí ji Sebastian.

Diana za jejími zády mumlá: „Račte.“

Nicky pomalu kráčí vpřed, zatímco Sebastian za svým stolem pokračuje: „Vždy má ve tváři výraz plný strachu,“ říká. „Udělála by lépe, kdyby mi věřila. Zjistila by, že jsem jí nejlepším přítelem.“ Naklání hlavu. „Než však promluví ona, nemohu nic říct.“

Nicky teď vidí vratkou židli před stolem a všímá si i nástrojů rozložených na podložce vedle psacího stroje: malá oprátka z tepaného železa, bronzový svícen bez svíčky, zelenou lahvičku s jedem, odzátkovanou a prázdnou, útlou stříbrnou dýku a revolver Webley-Fosbery Automatic, jenž je oblíbenou zbraní Simona St. Johna.

Stůl je z tmavého dubu, samotná psací plocha pak připomíná prosklenou vitrínu, která je několik centimetrů tlustá a plná hmyzu a motýlů. Nádherné exempláře s červeným, blankytně modrým a tropicky růžovým zbarvením jsou přišpendlené ke korkovému podkladu a křídla mají doširoka roztažená, jako by se vzdávaly.

Ještě tři kroky a Nicky stojí přímo před ním. Odolává nutkání ho obejmout. *Vždyť je to jen člověk*, připomíná si. Člověk, o němž jeden kritik prohlásil, že napsal „nejlepší detektivní příběhy ze zlaté éry od dob zlaté éry“. Člověk, jehož knihy ji léta přivádějí v úžas.

Je tak *vysoký*. Taky má patricijské rysy: nos ostrý jako šavle, hranatou bradu s důlkem uprostřed, vystouplé lící kosti, bujnou ocelově šedou kšticí. Na sobě má šedý oblek s vestičkou doplněný o karmínově rudou kravatou. „Máte dojem, že se o šatník dělí s hrdinou své literární série, a to včetně kapesních hodinek,“ napsal kdosi, a ejhle! – od knoflíku na břiše vede do kapsy jemný řetízek.

„Proč jste se se mnou přišla poradit?“

Nicky neříká nic.

„Ve svých dopisech jste mnohem sdílnější.“

Nicky neříká nic.

Sebastian mhouří oči. „*Habla inglés?*“

„Mluví úplně normálně,“ ozývá se Diana, která se objevuje po Nickyini boku. „Jen je ze setkání s tebou rozrušená.“ Předává mu lupu. „A přivezla ti nádherný dárek.“

„Střezte se Řeků přinášejících dary,“ reaguje Sebastian. „Nejste Řekyně, že ne?“

Nicky vrtí hlavou.

„Pravdu díš, ženo má, ona prostě nezavře ústa.“

„Kdybys pořád necitoval tu Agathu Christie...“

„Conana Doyle,“ opravují ji Sebastian a Nicky svorně.

Diana rozhazuje rukama. „Za pár minut se vrátím. Dneska jdeš na kutě brzy, mladíku.“

Chvilí se na sebe dívají a Diana odchází. Plameny v krbu skotačí, jsou nízké a tiché.

„A co *Vražda v Orient expresu?*“ táže se Nicky konečně.

„Ono to žije!“ Sebastian si sedá a ukazuje na druhou židli. „Prosím, co je s *Vraždou v Orient expresu?*“

Nicky si pokládá kabelku do klína. „Řekl jste, že by se v příběhu nemělo příliš otálet, ale tahle kniha je v podstatě jedním velkým sledem rozhovorů.“

„Zpočátku ne. Zpočátku je to shon a smršť a všechny karty na stůl. Oponu musíte vytáhnout rychle. Uvést věci do pohybu.“ Cvrnká do plnicího pera na podložce a sleduje, jak se pero na kůži otáčí. „Takže naberme

tempo i my, ano?“ Otevírá zásuvku, vytahuje obálku a vysouvá z ní jediný arch papíru.

Začíná odříkávat její první dopis.

Vážený pane Trappe,

*Vy mě neznáte, ale objevila jsem možnou chybu ve Vašem románu Chla-
pečkův smutek. Připadá mi jako rouhání, že něco takového byt' jen na-
značuji!*

S vážným výrazem se dívá na Nicky.

*Na straně 222 mého vydání tvrdí St. John, že „Voják bílý jako stěna“ a „Lví
hřívá“ jsou jedinými povídkami s Sherlockem Holmesem, které nevypráví
dr. Watson, nýbrž sám Holmes. Pokud se nemýlím, pak je v povídce „Mus-
graveský rituál“ rovněž – technicky vzato – vyprávěčem Holmes.*

*S pozdravem
Nicky Hunterová*

„A teď se na ten váš dopis podívejme. Vlastně ne, nejprve si povšimně-
me obálky.“ Sebastian ji posouvá přes stůl.

Nicky ji pozoruje: složený papír, adresa nakladatele psaná jejím čistým
rukopisem. Zašlé vlnky na poštovní známce. Na známce s motýlem, který
vypadá jako živý.

„Toho *Limenitis archippus* jsem opravdu ocenil,“ dodává Sebastian.
„Promyšlený tah. Stejně jako tohle...“ Vrtí lupou, přikládá ji ke známce
a prohlíží si ji přes zvětšovací sklo.

„To je monarcha stěhovavý, ne?“ ozývá se Nicky. Oblíbený hmyz Si-
mona St. Johna.

„Častý omyl. Tohle je bělopásek. Napodobenina. Vyvinul se tak, aby
vypadal jako monarcha, který je jedovatý. Ačkoliv lepidopterologové před
časem zjistili, že jedovaté jsou oba druhy.“

Nicky přesouvá čelist ze strany na stranu. Tenhle zlozvyk má už od dětství. *Vyhodíš si panty*, upozorňovali ji vždycky rodiče. „Proč tedy napodobuje jiný druh, když je sám jedovatý?“

„Třeba netuší, že je jedovatý,“ odpovídá Sebastian zvesela. „A třeba bělopásek vůbec není tak nevinný. Kde jsem to skončil? Ano, u své páté knihy jsem se radil s grafologem. To je znalec písma a rukopisů.“

Nicky ví, kdo je grafolog.

Sebastian poklepává na dopisní papír. „Když jste to psala, foukal východní vítr. Písmo se naklání doleva. Nepoddajná osobnost.“

Nicky čeká.

„A tady na obálce: ‚Sebastian‘ a ‚Francisco‘.“ Ukazuje perem na obě slova. „Tečky nad ‚i‘ jsou nalevo od středu. To naznačuje, že ráda věci odkládáte.“

Nicky nasazuje zdvořilý úsměv.

„A pak...“ Vtom se v jeho výrazu cosi zamihotá jako plamen za sklem. Zaklání se. „Kde jsem udělal chybu?“

„Hned na začátku. Jsem levák.“

Sebastian se plácne dlaní do čela. „No jistě, jistě.“

„Takže sklon mého písma směrem doleva ve skutečnosti znamená...“

„... že hrajete podle pravidel.“

„A ty tečky nad ‚i‘...“

„Metodičnost. No jistě, vrahem byl levák. Tohle mě nenapadlo. Co by na to asi řekl Simon?“

„Vy nemáte kontrolu nad tím, co Simon říká?“

„Už se spolu nebavíme. Není vám zima? Ten krb je sice plynový, ale nějaké teplo přece jen udělá.“

„Je mi dobře,“ odpovídá Nicky, která má orosené čelo.

„Prima. Krb hoří pořád, oheň mám opravdu rád.“ Sebastian zapichuje oči do obálky. Culí se a poklepává na poštovní razítko. „To už je opravdu pět let?“

V podstatě nejdelší vztah jejího života. „Přivezla jsem s sebou váš poslední dopis,“ říká Nicky a vytahuje z kabelky modrou obálku. „Smím?“

„Buďte tak hodná.“

Vážená slečno Hunterová,
Smrt už si přišla pro lepší lidi. Smrt už si přišla pro horší. A teď si Smrt přišla pro mě.

Před pěti týdny jsem se dozvěděl...

„My víme, co jsem se dozvěděl,“ říká Sebastian.

Nicky přeskakuje na další odstavec.

... jsem vypravěč. To je velmi staré řemeslo a já jsem k němu přispěl pouhými sedmnácti romány, které, jak doufám, přečkají délku svých autorských práv.

Oba se usmívají. Jemu úsměv mizí jako první.

Nicméně jsem žil před Simonem St. Johnem. Žil jsem po jeho boku a žil jsem i po něm. A o některé pasáže z tohoto života, z tohoto příběhu bych se rád podělil v naději, že by mohly někoho pobavit (i já sám jsem koneckonců bavič), či dokonce – smím to vůbec napsat? – osvítit.

Nicky se odmlčí.

„Jestli si dobře vzpomínám, ještě to pokračovalo,“ říká Sebastian.

Je to pravda, ale Nicky lichotky znervózňují, přinejmenším když je jejich adresátkou ona sama.

Práce, které jste vydala, jdou do hloubky a jsou lidské – což jsou u kritika vzácné kvality. Simona dobře znáte a já jsem samozřejmě jeho součástí, stejně jako je on součástí mou. Právě ve Vás, slečno Hunterová, tedy vidím posluchače pro poslední příběh, který kdy

odvyprávím. Vidím ve Vás člověka, jenž ho dokáže poutavě převyprávět každému, kdo ho bude chtít znát.

Za tři měsíce budu mrtev. Přijďte vyprávět můj příběh.

„A postskriptum jste mi doporučil, abych si přivezla...“

„Plášť a škrabošku, ano. Co vám můj krasopis říká?“

„Říká mi, že jste to psal na stroji.“

„Podpis jsem určitě na stroji nepsal.“

„Podepisujete se iniciálami.“

Sebastian se směje. „No právě.“

Nicky skládá papír. Někde za knihovnou dům úpí, jako když se stařec zvedá ze židle.

„Ten výtah,“ poznamenává Sebastian, „mě jednou zabije. Ale bude si muset pospíšet.“ Přejíždí si dvěma kostnatými prsty po řetízku kapesních hodinek, pokládá je na něj a kráčí po něm ke knoflíčku od vesty jako provazochodec. „Já ovšem nemám na mysli klasický životopis – nic tak tupého by mě ani nenapadlo. Spíš něco jako...“

„Knihu vzpomínek?“

Prsty se zastavují v polovině řetízku. „Musím říct, Watsone, že si počínáte báječně. Knihu *vzpomínek*.“ Rychle cuká za řetízek a hodinky mu vylétají z kapsy. „Ty patřily mému otci,“ poznamenává. „Je to jedna z mála věcí, které mi daroval. Vlastně jen tyhle hodinky a vojenské držení těla.“ Natahuje ruku přes stůl.

Nicky mu opatrně bere hodinky z ruky. Kov je chladný a jsou do něj vyrytá slova ČAS JE NEJLEPŠÍ ZABIJÁK.

Zasouvá palec do drážky víčka a přemýšlí, jestli by ho měla odklopit. Dívá se na Sebastiana. Ten má ve tváři jemný spokojený úsměv a oči se mu lesknou jako dvě žiletky. Nicky se téměř chvěje.

Vrací mu hodinky do dlaně. Když se mu konečkem prstu otírá o kůži, zadržuje dech.

„Už jste se seznámila s mou dcerou?“ táže se Sebastian. „Ne? To dítě by potřebovalo pořádný výprask. A rozhodně si promluvte s Freddyem

s mým idiotským synovcem. Strašně špatně snáší, když ho někdo vynechává. Promluvte si i se Simone, mou... jeho matkou. Ta přímo *nesnáší*, když je vynechaná. Samozřejmě taky s Dianou. Můžete si vyslechnout i pár hostů na slavnosti, kterou příští týden pořádáme. Když umíráte, všichni kolem vás jsou strašně velkorysí. Když jste mrtví, tak samozřejmě taky, o mrtvých *nil nisi bonum*, ale já bych se toho raději dočkal ještě za života.“

Nicky pokyvuje hlavou. „Napadlo mě, jestli bych si neměla promluvit s vaším bývalým asistentem. S Isaakem...“

„S Isaakem Murraym.“ Sebastian se tváří lišácky. „Toho chlapce jsem dvacet let neviděl. Ale měl jsem ho rád. A co je důležitější, on měl rád mě. Takže se nabízí, abyste ho obsáhle citovala. Řeknu Dianě, ať mu zavolá.“

„A kolik času budu mít k dispozici, než...“

„Než předčasně zemřu? Tři měsíce.“ Sebastian pokládá ruku na revolver Webley-Fosbery a laská jeho hlaveň připomínající čenich mravenčíka.

„Ne, já... Chtěla jsem se zeptat, jak dlouho tady budu smět zůstat.“

„Každopádně ne *děle*, než tři měsíce. Mimochodem, kdo ví, že jste tady v San Francisku?“

„Totiž... všichni přátelé. Tedy *všichni* ne, ale...“

„Ale je jich dost.“ Sebastian nasazuje úsměv.

„Chová se způsobně?“ Nicky se otáčí a vidí ve dveřích Dianu. V šeru vypadá jako přízrak.

„Vesměs ano,“ odpovídá.

„Vesměs ano,“ souhlasí Sebastian. „Tos byla ty, kdo před chvílí hazzoval se životem ve výtahu?“

„To byl Freddy. Vezl Nickyiny věci do podkroví,“ vysvětluje Diana a dodává, „Fred je Sebastianův synovec.“

„Tvůj taky, drahá.“

„No jo. Během školního roku trénuje středoškoláky baseball a fotbal.“

„Evropský fotbal.“

„Všude jinde ho znají jen jako fotbal, to jen my zase musíme všechno komplikovat. Přes léto má Fred volno a je tak hodný, že pomáhá strýčkovi s dialýzou, léky a pochůzkami. Je velice oddaný.“

„Je to osel.“

„Nech toho. Dneska jdeš spát brzy, zítra tě čeká spousta povídání. Počkám tady.“

Nicky vstává společně se Sebastianem a chystá se s ním rozloučit.

Jenže to už Sebastian stojí vedle ní. Dotýkají se rameny, ale zatímco ona stojí čelem ke krbu, on se dívá na dveře. „Díky, že jste vážila takovou cestu,“ říká. „Jestli jste našla něco dobrého v polovině autorů, o kterých jste psala, doufám, že najdete cosi dobrého i ve mně.“ Culí se. „Doufám, že nebudete muset pátrat příliš hluboko.“

Jemně voní po slané vodě a mýdlu. Nicky se zhluboka nadechuje, Sebastian k ní naklání hlavu, jako by ji chtěl políbit na tvář. Srdce se jí zastavuje.

V tu chvíli Sebastian Trapp šeptá hlasem tak tichým, že Nicky téměř pochybuje, jestli vůbec promluvil: „Možná při tom společně vyřešíme i nějakou tu starou záhadu.“

6.

Teprve když cítí, že opravdu odešel, projíždí jí tělem chvějivá vlna.

Možná při tom vyřešíme i nějakou tu starou záhadu.

Na jeden šilený okamžik si Nicky představuje samu sebe jako holčičího detektiva na stránkách románu, jako stvoření zrozené z černého inkoustu a papíru. Jako postavu.

Pokukuje po psacím stroji, jehož klapky se ve světle krbu lesknou, prohlíží si kryt ohnutý jako provazec svalu chystajícího se uchvátit kořist. Nicky ví, že stroj nese značku Remington a že právě z jeho válce pocházejí všechny stránky, které kdy vydal Sebastian Trapp. Osobně.

Ačkoliv mu zbývají tři měsíce života, stále dokáže zažehnout jiskru. I když jen seděl naproti ní, vyzařovala z něj energie jako z pohasínající hvězdy. Ty jeho oči, když si prohlížela jeho kapesní hodinky, ten jeho hlas, který se jí v uchu rozpustil jako led. Nicky je naplněná úžasem. Strachem.

A zvědavostí.

Pomalou obchází stůl. Plameny vedle ní tiše hučí. „Jejda,“ vypadává z ní, když jí v zadní kapse začíná vibrovat telefon.

„Už tě zavraždil?“ ptá se Irwin nakrápělým hlasem, který se jí pořád líbí.

Nicky se usmívá a odolává nutkání posadit se do Sebastianova křesla. „Mohla bych mluvit o štěstí, kdyby mě v tomhle domě zavraždili.“

„Proč mumláš?“

„Proč voláš, Irwine?“

Irwin je jeho prostřední jméno. Během dvou let, kdy spolu chodili, si ho Nicky tímhle oslovením dobírala, a když se s ní rozešel, její první otázka zněla: „Je to proto, že ti říkám Irwin?“ (Ne, bylo to proto, že pro něj byla „moc hodná“. Tak hodná, že zůstali přáteli. Tak hodná, že si Nicky během následujícího půl roku několikrát uvědomila, že jí Irwin skoro denně volá nebo píše.)

„Proč volám? Odkazuji tě na svou předchozí otázku ve věci tvého zavraždění.“

„Momentálně jsem u něj v knihovně.“

„Vsadím se, že jsou tam všude zbraně.“

Nicky si prohlíží Sebastianův stůl: oprátka, dýka, lahvička s jedem. Revolver. Napadá ji, jestli by si na něj mohla sáhnout.

„Ne, vážně, miláčku.“ Irwin se vzpomíná. Zvyk je železná košile.

„Ne, vážně, ty si nemyslíš, že ten chlap je vrah?“

„Byla bych tady, kdybych si myslela, že někoho zavraždil? Napsal knihy, které miluju, prožil zajímavý život – můžu mluvit o štěstí, že mě pozval. Jak se má Brambora?“

„Řekl jsem mu, že už se nikdy nevrátíš.“

„Já tě zabiju.“

„Kristepane. Ty máš bejt přece ta hodná.“

„Někdo by řekl, moc hodná.“ Chvilé ticha. „Tak jak se má můj pes?“

„Chceš s ním mluvit?“

Svět za oknem je náhle tmavý, plameny v krbu hasnou, psací stůl v podobě vitríny se plní tmou, celá knihovna se ztrácí v černi. Noc přichází rychle.

„Nechci ho zbytečně mást. Ale dík, že mu děláš štěněcí chůvu.“

„Připadám si jako za starých časů. Předpokládám, že jsem byl tvoje třetí volba.“

Čtvrtá. „První. Pod polštářem najdeš malé poděkování. Už musím končit.“ Pod polštář mu dala balíček sušenek Oreo. Nemá smysl být moc hodná.

V krbu praská jako při ráně bičem a Nicky spěchá ke své kabelce. Bere ji do ruky a uhání kolem dlouhých řad knih, kolem žebříku a kolem oken pryč, až se ocitá v tlumeném světle haly. Napravo od ní vede úzké zadní schodiště kamsi do přítmí, jako by k ničemu nebylo, a tak se Nicky vrací po chodbě stejnou trasou, jakou sem přišla. Počká na Dianu v salonu.

Na odpočívadle velkého schodiště zpomaluje. Před portrétem stojí muž a upřeně hledí na namalovanou rodinu.

Metr osmdesát vysoká fortelná postava, rukávy napínající se přes svaly, plátěná košile zastrčená do džínů. Havraní vlasy černé tak, že jsou skoro modré, ježaté strniště na tvářích a na bradě.

„I po tolika letech,“ říká muž a zkoumavě si prohlíží obraz, „pořád čekám, kdy mě ty jejich oči začnou sledovat.“ Mluví hlubokým hlasem. Přízvuk ho řadí do Kalifornie.

Nicky čeká. Čekání jí jde. Muž se na ni dívá hnědýma očima s plnými zorníčkami a hustými řasami. „Freddy,“ představuje se.

„Nicky.“ Jeho stisk je pevný, ale její též. Uculuje se na něj, poznat dalšího Trappa je přece tak vzrušující, a on úsměv opětuje.

„Freddy,“ říká znovu, jako by to předtím neřekl. „Sebastian je můj strejda. A já jeho poslíček. Ne, dělám si srandu. Akorát třikrát týdně nakopnu tu jeho starou dialyzační mašinu, nic víc. A dneska večer jsem vám vyvezl nahoru bágly. On je váš hrdina, že jo?“

„Děkuji.“

„Moc toho na vyvezení nebylo. Vy jste se ztratila?“ Freddy ukazuje prstem na chodbu s knihovnou. „Tamto je Sebastianovo teritorium. A tamhle,“ ukazuje palcem za sebe, jako by stopoval, „je Hopeina pracovna a solárko, nedělám si prdel. Akorát už zarostlo.“ Odtrhává od ní zrak a zničehonic nasazuje megawattový úsměv jako začínající číšník nebo dětský herec. „Je všechno v pořádku?“

Nicky se obrací za jeho pohledem a vidí, že ze schodiště schází paní domu. Na prstech se jí houpá klíč. „Freddy, promiň, že ses sem kvůli mně musel vracet. To jsem moc nevychytala.“

„Kdykoliv rád pomůžu.“ Obrací se s úsměvem k Nicky. „Chcete, abych vám ukázal váš pokoj?“

„Budu ráda.“

„Já ji tam zavedu,“ říká Diana a vzápětí si dává ruku na ústa. „Zapomněla jsem na ten váš sendvič. Na váš *croque madame*. Jaká ostuda. Nevím, proč jsem poslední dobou tak roztěkaná.“

Nicky se jí neptá, jestli to nebude tím, že jejího muže dělí pár měsíců od posmrtného života. „To je v pořádku,“ říká místo toho, ačkoliv její žaludek protestuje. „Stejně bych se ráda podívala ven. V San Francisku jsem dlouhá léta nebyla.“

„Můžu se vám ještě pár minut věnovat,“ navrhuje Freddy. „Jestli potřebujete někam svézt. Patří to ke službě.“

„To rozhodně přivítám.“

Diana se dál mračí. „Díky, Freddy. A ještě jednou se... no, nic.“ Otáčí se a vyrazí po schodech vzhůru. Nicky ji následuje.

Schody se krouží vzhůru a nahoře ústí do dlouhé haly s modrými tapetami. „Tady jsou ložnice,“ vysvětluje Diana a stoupá dál. „Většina jich je plná kuriozit, jak tomu říká. Brnění, kolovratů, zarážejícího počtu vycpaných zvířat...“

Blíží se do třetího patra, schodiště už pod nohama skoro není vidět, ale Nicky přesto rozeznává svá zavazadla, která stojí na chodbě před jedněmi dveřmi. Diana zpomaluje, klíč svírá tak silně, až jí nabíhají klouby.

„Sebastian si říkal, že byste možná chtěla mít úplné soukromí. Takže... budete v podkroví.“ Odmlka. „A tady máte tohle.“ Tiskne Nicky do dlaně klíč.

Nicky ho zvedá, je těžký a hodně zubatý. S kovovým zaskřípěním ho vsouvá do zámku.

Otáčí jím.

Dveře se otevírají.

Pokoj na ni vydechuje mračno zatuchlého prachu, skoro ho vykašlává. Diana kašle taky. „Myslela jsem, že jsme tady pořádně vyvětrali,“ mumlá, zvedá Nickyin kufr a vchází dovnitř.

Nicky stojí vedle svého kufříku na kolečkách a nakukuje do podkroví zalitého šedivým světlem. Obrovská podlahová plocha obtěžkaná na jedné straně nepoužívaným nábytkem – damaškovou pohovkou, rozpraskaným stojacím zrcadlem, harfou velkou jako velrybí kost – a na druhé straně vybavená dvojlůžkem, prádelníkem a psacím stolem se stahovatelným krytem. U zdi stojí dlouhá řada dětských knížek se zažloutlými rozpraskanými hřbety. Nicky poznává pár stejných vydání Agathy Christie, které v dětství četla i ona.

Nejvýraznější prvek celého podkroví však představují arkýřová okna. Na každé straně je jich šest a mezi nimi se v šeru tetelí galaxie prachu.

Diana přechází k posteli, pokládá na ni lodní kufr a rozsvěcuje stojací lampu. Rozlehlá místnost však polyká světlo jako malinu. „Je to tu trochu jako v *Nadějných vyhlídkách*. Nehrajete náhodou na harfu?“

„Jsem malinko rozlámaná.“ Nicky zůstává stát ve dveřích. Tohle je pokoj ztraceného dítěte.

Diana míří k psacímu stolu, stínítko lampy je zelené jako světlo na semaforu. „Koupelna je tamhle.“ Otevřené dveře v protějším rohu odhalují kulaté dlaždice a vanu na nožkách. „Když ještě bývalo služebnictvo, bývaly to prostory pro služebnictvo.“

„Aha.“ Nicky přemýšlí, co tady vlastně dělá.

„Klíč od domu.“ Diana pokládá klíč na stůl vedle listu papíru. „Tady jsem vám napsala svoje číslo na mobil a taky na Madeleine a Freddyho, kdybyste někdy chtěla, ať vás někam odveze. Sebastian na telefony nevěří. Tak pojďte dál, pojďte!“

Nicky vstupuje do podkroví, pomalu jde vpřed, protíná paprsky šikmo dopadajícího světla, jeden po druhém, třetím, čtvrtém, pátém. Když dojde k posteli, uvědomuje si, že celý prostor září jako táborák. „Hospodyně přijde zítra odpoledne,“ oznamuje jí hostitelka, „kdybyste to tu potřebovala dát trochu do pořádku. Adelina je svěťice a postrach zároveň.“

„Děkuji vám.“

Diana se vrací na chodbu. „Chovejte se tu jako doma. A...“

Nicky čeká.

Diana se však jen usmívá a odchází. Její kroky se ztrácejí v hlubinách schodiště.

Nicky se otáčí. Vedle zrcadla stojí sádrová busta, souměrná hlava ověšená vavřínem, kousek od ní se o vysoký stolek na tenké stopce opírá shluk kroketových palic. Lepenková krabice přetéká lustrem, jehož křišťálové provazce splývají až na podlahu. Houpací kůň nemá hlavu a ve čtyřech nebo pěti zlacených rámech se vypínají staré mapy. Kousek nad podlahou se pak leskne pár očí.

Nicky sebou cuká. Ty oči pronikavě civí.

Vedle nich vidí další pár. A další. A další. Dohromady jedenáct očí ve tváři šesti francouzských buldočků se vztyčenými hlavami a nastraženými ušima. Palebná linie psích zombie.

Nicky se téměř směje. Sklání se před nejbližším psem, černým a laločnatým, a čte známku na jeho obojku: WATSON VI. Jeho soused, skvrnitý

svalovec: WATSON V. Následuje roztomilý drobeček, a tak to jde pořád dál, až se Nicky ocitá tváří v tvář černo-bílému kyklopovi, který se jmenuje pouze WATSON.

Nicky přechází k psacímu stolu a strká si do kapsy klíč od domu. Otevírá zásuvku – nůžky s kulatými špičkami, plastové zvětšovací sklo, fixy. Představuje si ruce, které je držely, a cítí, že se její ruce třesou.

Zastavuje se u jednoho arkýřového okna a dívá se z něj dolů. Osamělá pouliční lampa. Kolem vycházejícího měsíce se rojí mračna.

Nicky zakopává o věsteckou kouli, na které ulpívá vrstva prachu. Bere ji do ruky, přemýšlí, třese s ní a dívá se, jak moře bublinek vynáší do výřezu modrý trojúhelník: TOHLE TEĎ NEMŮŽU PŘEDPOVĚDĚT.

Nahoře cosi pableskuje. Nad postelí za lampičkou je strop posetý shlukem bílých fosforeskujících hvězd. Fosfor ve tmě jemně září. Nicky mhouří oči a vesmír dostává konkrétní obrysy:

Nicky si sedá na okraj postele, překvapivě pevně a potažené čistým lněným prostěradlem. Zatímco z podkroví vyprchává světlo, okna tmavnou, nábytek mizí, ona povzdechne.

Tohle je pokoj Colea Trappa. Považte.

Freddyho vyžilý nissan obsahuje měnič na šest CD. „V podstatě to byl hlavní důvod, proč jsem tuhle krasotinku koupil,“ vysvětluje Sebastianův synovec.

„A co tam zrovna máme?“ Nicky doufá, že neuslyší nějakou sladárnu.

„Hlavně Maroon 5. Mám tam ale i audioknihu od strejdy Sebastiana.

Jackův pád.“

Právě v tomto románu uvedl Sebastian Trapp na scénu úhlavního nepřitele Simona St. Johna, moriartyovskou postavu známou jen jako Jack. „Říkal jsem si, že když si to poslechnu, budu si mít aspoň o čem povídat. Já a on. Než to tady zapíchne.“

„A povedlo se?“

„Ne. Mimochodem, kam to bude?“

Vyjíždějí z Pacific Heights. Kdykoliv Freddy otočí volantem, naběhnou mu svaly na předloktí. Nicky si zkoumavě prohlíží jeho obličej. *Můj idiotský synovec*, prohlásil o něm Sebastian. Ráda by s ním navázala rozhovor, koneckonců sem přijela kvůli Trappovým, včetně těch idiotských, ale zjišťuje, že ji dnešní konverzace s taxikářem, s paní domu a nakonec i s jejím manželem docela vyčerpaly, a nemá na další povídání chuť. A tak Freddyho jen pozoruje a porovnává jeho současnou podobu s jeho chlapeckou podobou na fotografiích z dvacet let starých novinových článků, které ho tehdy vykreslovaly jako zhýčkaného bratrance v záhadě rodiny Trappových. Pořád je pohledný, má v sobě lehce arogantní omezenost baseballisty, ale zároveň je přívětivý, umí se bezstarostně usmát a mluví rozkošně přehloupkým hlasem. To fotky nedokázaly zachytit.

Na světelné křižovatce Freddy prudce brzdí, vzdychá a křiví obličej. „Loni jsem si utrlh úpon v rameni,“ vysvětluje v červené záři palubní desky. Jednou za čas mi to začne blbnout. Úplně bezdůvodně.“

„Jako frackovité dítě. Tak třeba tady?“ Před nimi svítí malá rohová jídelna, která jako by vypadla z roku 1955.

Freddy na ni ukazuje, přičemž se mu vyhrnuje rukáv a Nicky vidí nad jeho loktem nápis vytetovaný drobným písmem. Sjíždějí k obrubníku a auto brzdí.

„Nechcete jít se mnou?“ ptá se Nicky zdvořile.

Freddy se kouše do rtu. „Rád bych, ale... mám jeden turnaj.“ Uvádí název jakési videohry. Nicky, kterou hry přestaly zajímat hned potom, co nějakou porazila, si hraje s bezpečnostním pásem.

„Moje číslo máte, že?“ ptá se Freddy. „Kdybyste potřebovala. Myslím svézt,“ dodává, a když se na něj Nicky dívá, okamžitě zčervená. Ale možná je to jen světlo z palubní desky.

Pás se jí stahuje z prsou. „Diana mi ho napsala. Díky za svezení.“ S notebookem v tašce přes rameno vystupuje z auta.

„Vítejte v San Francisku. A nemluvte s cizíma lidma,“ dodává Freddy. Nissan vyráží pryč a táhne za sebou kvílivou stopu Maroon 5.

Jídelna vypadá takto: jukebox a zalaminovaný jídelní lístek s vyfocenými předkrmy. Nicky zapluje do boxu a dívá se na vlastní zkreslený odraz ve stojánku na ubrousky. Otevírá notebook a hned ho zas zavírá. Zaklání se.

„Co to bude?“

Opět si sedá. „Hoegaarden, prosím. S limetkou.“ Uvelebuj se v boxu. *Vyřešíme nějakou tu záhadu...*

Cole a Hope Trappovi zmizeli na silvestra 1999, nebo technicky vzato následujícího dne, poněvadž oba byli viděni ještě po půlnoci, byť na dvou různých místech: Cole na patrové posteli svého bratrance Freddyho ve čtvrt na jednu ráno, kdy usnul i sám Freddy, a Hope před prodejnou alkoholu v parku Presidio, kde ji Sebastianův bratr a švagrová vysadili kolem půl druhé ráno, aby mohla doplnit zásoby jednoho obzvláště exotického mezcalu na proslulou silvestrovskou oslavu u Trappových („Jiskřivá!“ „Šmrncovní!“ „Okázalá!“ – hlásaly unisono noviny). Řekla jim, ať na ni nečekají, protože se do Pacific Heights vrátí taxíkem a pohostí opozdlilé účastníky oslavy panákem mezcalu na dobrou noc.

Po deseti minutách nakoukli Dominik a Simone do synova pokoje. Viděli, že Freddy spokojeně spí na dolní posteli, a tak předpokládali, že Cole zařezává nahoře – později ovšem připustili, že se nedívali příliš důkladně. („Nevysvětlitelné!“ „Šokující!“ „Odporující zdravému rozumu!“)

Dcera Madeleine Trappová se vrátila ze svého studentského bytu v Berkeley do Pacific Heights na Nový rok pár minut před devátou ráno (přítel

její spolubydlící potvrdil, že se s ní zhruba tři hodiny po půlnoci potkal před toaletou), tedy zhruba v době, kdy Sebastian telefonoval bratrovi domů a ptal se po Hope. Než si prý šel po oslavě lehnout, ještě nebyla doma, ale on tomu nepřikládal žádnou vážnost, protože předpokládal, že přespala u nich.

Nepřespala, informoval ho Dominik. A Cole, jak mu v tu chvíli promptně hlásil Freddy, kterého probudil telefon, prý u nich taky není.

Vyšetřování bylo zahájeno během pár hodin. Policie prohlédla záznamy z kamer – na letišti, na nádraží, na stanovištích taxíků, na dálnicích, vyslechla sousedy, vyzpovídala spolužáky. Účastníci (jiskřivé, šmrncovní, okázalé) oslavy ochotně poskytli svědecké výpovědi. Jenže...

„Tady je ten hoegaarden.“

Nicky se usmívá, nečeká a rovnou pije. Pivo protéká přes rozkrojený plátek limetky.

Servírka se ovívá jídelním lístkem. „Budete něco jíst?“

„Dám si burger, prosím. Krvavý.“

„My jsme veganské podnik, holčičko. Proto se jmenujem *O sójo mio*.“

Zatracené San Francisco. Nicky polyká hluboké povzdechnutí a objednává si mrkev a misku hummusu. Znovu zavírá oči.

Hlavní vyšetřovatelé – větrem ošlehaný veterán před duchodem a jeho partačka, mladá žena s bystrými očima a zelenými vlasy, která byla u policie teprve dva roky – nakonec případ odložili. To už se Hope s Colem pohřešovali půl roku.

Rozhodli se uprchnout? Byl to dvojitý únos? Tohle určitě nemohla být náhoda. Na internetu, který tehdy nezažíval přímo úsvit, ale řekněme polovinu dopoledne, začali konspirátoři sprádat pavoučí síť spikleneckých teorií a zpravodajské portály dychtivé po čtenosti zveřejňovaly fotografie Hope a Colea opatřené bombastickými titulky: SEKTA! CHRÁNĚNÍ SVĚDKOVÉ! UNESENI MIMOZEMŠTANY!

V únoru policie veřejně oznámila, že Sebastian není mezi podezřelými, a poděkovala mu za spolupráci. Sebastian ještě týž den odcestoval do Anglie, kde si o pár let dříve koupili s Hope venkovské sídlo v jejímrodném Dorsetu, a už tam zůstal, zatímco Madeleine se vrátila na univerzitu, a Dominik, Simone a Freddy se vrátili ke svým životům.

Na konci toho roku se Sebastian Trapp znovu objevil v San Francisku, ale pak opět zmizel, tentokrát dokonale jako farářova schovanka v *Lon-dýnských mostech* nebo jako ukradená urna v *Prach, prach*. Jako jeho vlastní manželka a dítě.

Deset let nenapíše novou knihu. A patnáct let se znovu neožení, ačkoliv jeho volba nové nevěsty pak nezůstane bez povšimnutí.

Protože, kdyby náhodou někdo zapomněl, tady byli i pomocníci. Sebastian a jeho žena zaměstnávali každý svého asistenta. Ten jeho pomáhal s rešeršemi, ta její organizovala program její komise. Sebastianovým asistentem byl doktorand jménem Isaac.

Hope si za asistentku vybrala mladou Angličanku jménem Diana.

Nicky stráví v jídelně téměř dvě hodiny. Dnes jí psalo asi šest přátel, přičemž si nikdo z nich neodpustil stejný vtip typu „ty už jsi teď určitě mrtvá“. Nicky jim posílá důkazy, že žije, a ujišťuje je, že si najme ochranku nebo přinejmenším dubléru. Za oknem se vzduch opět zatahuje mlhou, kterou prořezávají reflektory aut. Vypadá to úplně jinak než souvislá šňůra koncových světel v New Yorku. Než stačí zaplatit a objednat si taxi, napočítá venku devět aut Tesla.

Opět překonává vstupní schodiště, opět hledí prstem klepátko ve tvaru otazníku. Tentokrát však Nicky zasunuje do zámku klíč, otáčí jím a strká do dveří. V tlumeně osvětleném prostorném vestibulu je teplo, kdesi daleko se ze tmy zvedá schodiště a rodinný portrét nahoře se utápí ve stínech. Okna po obou stranách jsou zčernalá.

Nicky mlčky stojí ve vestibulu a cítí se jako teenagerka, která se pozdě vrátila z flámu.

„A co tu chceš ty?“

Nicky se leká a hledí napravo.

Těhle místnosti si předtím nevšimla. Za dveřmi vidí záda ženy, která se sklání nad karetním stolem. Nicky kráčí k místnosti a postupně napočítá pět dalších stolků. Každý z nich je posetý dílky puzzle. V rohu září hejno oranžovo-bílých klaunů očkatých a opodál stojí reprodukce Sargentovy *Madame X* s odhalenými pažemi, útlým pasem, ovšem bez hlavy.

Nicky kráčí přes práh a ocitá se na druhé straně oceánu v devatenáctém století. Všechny čtyři stěny pokrývá extravagantní nástěnná malba s motivem Londýna ve světle plynových lamp: dlážděné ulice se lesknou, v zadních uličkách se převaluje mlha, koně i pivozy jsou lesklé a černé... Pouliční darebáci, opilci, zelináři, potkani, kočky i dvojice gentlemanů s vycházkovými holemi se stříbrnou palicí, ti všichni klopýtají po kočičích hlavách, procházejí mžením, uskakují před dvoukolovými drožkami. Jedné zdi vévodí průčelí starodávné krčmy s okny pokrytými jinovatkou a sazemi, za nimiž je vidět, jak do sebe holota obrací pinty piva. Zdá se, že tato okna jsou ve skutečnosti ti pomalovanými žaluziemi zataženými v pravych oknech tohoto domu.

Nicky zkoumavě pozoruje ženu stojící zády k ní. Světlé vlasy má bezstarostně rozčuchané a ramena kulatá. Nad hlavou se jí převaluje mlžný dým. V jedné ruce třímá sklenici obsahující malé množství červeného vína. Nicky touží vidět její tvář. Žena bere z okraje popelníku cigaretu. „Přímo za tebou stojí někdo velmi nebezpečný.“

Nicky se otáčí a okamžitě na toho člověka zaměřuje pozornost. Těsně vedle otevřených dveří stojí v dálce pod obloukem viaduktu jakási postava. Bloumá v neduživém světle osamělé pouliční lampy, na hlavě má cylindr, od ramenou mu splývavě visí dlouhý plášť a pod nohama se mu líně válí mlha. Jack Rozparovač. Nicky se ho snaží nepolekat.

„Pojď sem, ať se na tebe podívám.“ Nicky vyrazí vpřed a hodnotí dílo té podivné ženy: mourovatá kočka na zadních nohou doráží na kanárka v kleci. „Tohle puzzle je zapeklité,“ vysvětluje žena a opatrně odebírá ze skládanky dílek po dílku, až z kočky zbývá jen pár vousků a pásy kožíšku. „Dílký do sebe zapadají řadou různých způsobů. Ale jen jedno řešení je správné.“

Otáčí se a Nicky konečně spatřuje její obyčejnou, ale příjemnou tvář. Podobá se ženě vyřezané na přídi vikingské lodi a tváří se lehce pobaveně, jako by znala nějaké neslušné tajemství.

Nicky se na ni snaží nezírat: tato osoba v plandavém svetru a s neupravenými vlasy se jen stěží podobá univerzitní atletce, jak ji před dvaceti lety vyobrazovaly dobové noviny.

Pod stolem se ošívá a funí jakési zvíře – malý francouzský buldoček se zmačkanou černou maskou místo obličeje a se dvěma netopýříma ušima trčícíma z hlavy.

„To je Watson.“ Pes si Nicky prohlíží vypoulenýma očima a pak vzdychá, jako by byl zklamaný. „Já jsem Madeleine.“ Nicky jí tiskne ruku jediným rázným potřesením, jak ji to učili.

„Já jsem Nicky.“

„Jo, já vím.“ Madeleine napřahuje ruku a ukazuje na zdi. „Otec miluje pozdně viktoriánskou éru. Plynové lampy a šestákové romány. I svoje příběhy by zasazoval do tehdejší doby, jenže ho předběhl Conan Doyle. Já jsem děvka, mimochodem.“

Nicky se zamračí.

„Vidíte?“ Ukazuje na prostitutku v zadní uličce. Má zablácené okraje sukně a přetékající ňadra. Její obličej však patří Madeleine.

„Táta se mě ptal, jestli nechci být dámou v kočáře, ale já mu řekla: Ani nápad, já chci nějakou akci. Ať to stojí za to.“ Upíjí vína. „Omlouvám se za ten váš pokoj.“ Znovu zvedá cigaretu. „Kdysi tam bydlel můj bratr.“ Zhloboka potahuje, vypouští kouř na jednu stranu, zamačkává oharek v popelníku – „Ošklivý zlozvyk“ – a vyplachuje si ústa vínem. Vstává, vypíná své tělo do výšky metr osmdesát a otáčí se k jinému stolku – tato skládanka zachycuje kotě visící na větvi nad slovy DO PRDELE PRÁCE. Watson se za ní pomalu vleče jako její důvěrník.

„Takže táta před necelým týdnem oznámí, že chce,“ Madeleine krčí rameny, „vydat svoje *vzpomínání* tiskem. No dobře, to je jasný, jestli prodal osmdesát milionů knih, tak samozřejmě má co vyprávět. Leckde byl, leckoho zná.“ Strká ruku do kapsy svetru, vytahuje zmačkanou krabičku cigaret se zapalovačem a znovu si zapaluje. Přesouvá se k *Madame X* bez hlavy. „Vlastně zná všechny. Teda... *znal* všechny. Před dvaceti lety to přestalo platit.“

Nicky slyší, jak se Madeleine zadržává hlas, a cítí potřebu ji nějak ukojenšit.

Madeleine hledí na bezhlavou postavu a obkresluje ji dvěma prsty ramena. „Ale myslím,“ říká nakonec, „že by neměl strávit čas, který mu zbývá, hrabáním se v minulosti. O nich beztak nikdy nepromluví. Ale tohle všechno... je vám bezpochyby známo.“

„Ano.“

„Takže jestli vám jde o tohle...“ Madeleine se vrací ke sklenici s vínem a zjišťuje, že je prázdná.

„Mně nejde vůbec o nic,“ odpovídá Nicky této nečekané verzi Madeleine Trappové.

„Vyznělo by to *Trappně*.“

Nicky se téměř šklebí. Všichni ti hltací skutečných zločinů, paranoici a samozvaní šerlokové, které tato dramata vzrušují tím víc, čím blíž k nim se odehrají, dodnes dělají ze zmizení Hope a Colea předmět své osobní posedlosti. Chlubí se, že je údajně někde zahlédli, rekonstruují, tedy aspoň

na papíře, jejich dvojitou vraždu, debatují o důmyslných metodách, jak se zbavit mrtvých těl (kyselinová lázeň jako v *Bé, bé, černá ovce*, případně rozporcování, uvaření a sežrání rodinným psem na způsob *Kam se poděla Mary*). Šíří drby o Dianě, přestože je zjevné, že se s ní nikdo skutečně nesetkal. I Nicky během let klepala na dveře podobných chatovacích místností a brodila se stokou sociálních sítí, samotný příběh je koneckonců fascinující, ale jen k pozorování.

„Chápu to tak, že to dělat nebudete.“ Cigareta syčí. „Mimochodem nic proti vám. Jednat s váma je určitě požitek. Táta to aspoň tvrdí.“ Nasazuje dokonalý úsměv, se správnou dávkou potouchlosti. „A taky jsem si jistá, že prokážete mimořádnou citlivost.“

„Jsem etalon citlivosti.“

„Tohle slovo už dneska nikdo nezná.“ Madeleine se sklání a buldoček jí skáče do náručí. „Tak jo, uť, viděly jsme se. Myslím, že pro dnešek to stačí.“

Vycházejí z pokoje plného lidské spodiny a neřesti a ocitají se ve vznešeně poklidném vestibulu. „Tamhle je moje zašívárna.“ Madeleine ukazuje na dveře protější zdi. „U těch starých stojacích hodin. Moje rozkošná malá špeluňka. Watson je můj spolubydlící.“

Jejich kroky nejsou na mramoru slyšet. „Jak dlouho už tu bydlíte?“ ptá se Nicky.

„Jako dospělá? Ve třetím semestru právnické fakulty jsem se sem nastěhovala zpátky a už jsem tu zůstala. Tu školu jsem ovšem nedokončila. Jako spoustu věcí.“

„A co děláte?“

Madeleine hladí Watsona v náručí. „Kristepane, ten zase přibral. Táta ho krmí paštikou. Máte psa? Nekrmte ho paštikou. Kde jsme to skončily? Jo aha, napsala jsem příšernou knihu. Nebudu se vás ptát, jestli jste ji četla. Styděla bych se, kdyby ano. Vydali mi ji čistě kvůli jménu. Tátův redaktor se mě ptal, jestli na to mám, napsat taky slušnou detektivku.“ Pes si odfrkává. „Správně, Watsoně. Nemám.“

V té příšerné knize vystupovala soukromá vyšetřovatelka, která v padesátých letech v San Francisku pátrala po pachateli žhářských útoků. „Hlavní hrdinka není ani tak tvrdá, jako spíš natvrdlá,“ ohrnul nos jeden

kritik. Nicky se ptá sama sebe, jestli má změnit téma, zkusit Madeleine nějak ukonejšit, případně ji pozvat na oběd nebo na vyhlídkovou jízdu v místním samonaváděném vozítku GoCar (samozřejmě ne teď v noci, když mají obě něco vypito), nebo...

„Kdysi na střední škole jsem pomohla tátovi s pár ‚Simony‘,“ pokračuje Madeleine. „Myslím s rešeršema. Ani tohle mi moc nešlo. Zato starat se o něj, to mi jde dobře. Už vás varovali před výtahem?“ Došly k jejím dveřím.

Nicky přesouvá pohled napravo k mřížované výtahové kleci. Než stačí odpovědět, Madeleine spouští Watsona k jednomu boku, zvedá druhou ruku jako křídlo a Nicky se nechává obejmout – je v objetí Madeleine Trappové! Cítí, jak ji pes u boku očichává.

„Tak dobrou.“ Z Madeleine jsou cítit cigarety a šampon s překvapivě květinovou vůní.

„Dobrou,“ odpovídá Nicky.

Madeleine jí mačká ruku. „Fakt bych byla radši, kdybyste tu nebyla.“

Nicky se rozhoduje, že jí taky zmáčkne ruku, samozřejmě jen jako projev zdvořilosti, jenže Madeleine ji v tu chvíli pouští, usmívá se a mizí ve své zašívárně. *To dítě by potřebovalo pořádný výprask*, prohlásil o své dceři Sebastian. Nicky si nedokáže vybavit nikoho, kdo by ho potřeboval méně.

Stojí sama ve vestibulu, v rozích se zvedají černé stíny, přímo před ní se rýsují bílé schody. Všude panuje ticho. Zdi spolu nerozmlouvají, podlaha si nesesdá. V trubkách nic neševelí, hodiny netikají. Dům, jenž přišel o hlas. Nicky schválně dupe po mramorové dlažbě. Jediné žalostné zadunění bez jakékoliv odezvy, bez dozvuků či ozvěn.

Copak se v tomhle domě nešíří zvuk? Nebo jen lidské hlasy?

Její pohled putuje schodištěm vzhůru až k vyobrazení fantomové rodiny na portrétu, který jako by plaval v temnotě.

Po chvíli se na odpočívadle ocitá i ona. Na obraze před ní stojí Madeleine v bílých šatech vedle otce a hledí ven do vestibulu. Držení těla má excelentní a buclatou tvář rozvážnou a zasmušilou. Žena dole naopak seděla shrbeně u stolu a sledovala Nicky přes závoj kouře.

Proč si muž, který nikdy nemluví o své první ženě a dítěti, vystavil na schodišti jejich obraz?

Madeleine se zastavuje u svého stolu, úzkého elegantního psacího stolku, o který jí drhnou stehna, a probouzí ze spánku notebook. Všimá si, že nechala celý den svítit dvě lampy. Ekoložka roku.

Ona ji objala.

Proč ji objímala?

Nejspíš v tom byla lítost. A laciné víno. Ta holka jí přišla nervózní, tichá a Madeleine tichým lidem nevěří. Proč si její táta, pro boha svatého, najal zrovna takového homunkula? Jak to že si vůbec někoho najímal? To teď bude ten zvláštní člověk smět šmejdit po celém domě? Nebo snad čeká, že ho tu někdo provede? Bude chtít navštívit i Madeleinin pokoj?

Madeleine se obrací. „Zde,“ oznamuje hlasem muzejního průvodce, „vidíme ložnici z konce dvacátého století, která se dochovala v původním stavu.“ Dvě křesla a ošuntělý gauč, které marně čekají na bujarý večer v pěti, a ve výklenku postel, která marně čeká na bujarý večer ve dvou. Tři vysoká okna s výhledem do ulice jsou lemována tlustými karmínovými závěsy, prádelník, zrcadlo a přilehlá koupelna vypadají přesně jako před dvaceti lety. „Povšimněte si plakátu zvoucího na koncert dobové umělkyně Cyndi Lauperové,“ pokračuje průvodce, „a zvětšené reprodukce německé pohlednice z devatenáctého století. Můžeme z toho vyvodit, že osoba obývající tento pokoj jevila zájem, dost možná recesistický, o retro populární hudbu. Lze se taky domnívat, že v jisté fázi svého života podlehla snobství.“ U zadní zdi stojí podobná konstrukce z regálů jako v Sebastianově pracovně, ovšem tyto police jsou plné tenisových trofejí, brožovaných knih, obalů s cédečky, záramovaných fotografií (všemožní Watsonové ve všemožných pózách), lávových lamp (vyhaslých), jednoho akvária (vyschlého) a jedné kapradiny s názvem netík habešský.

Watson v jejím náručí hořekuje. „Souhlasím,“ říká mu Madeleine. „Žádné návštěvy.“ Obrací se zpět k notebooku.

Tenhle soubor se ukrývá v jedné zapadlé složce a nese název Snímky cytologických stěrů, což má odradit veškerý případný zájem. Madeleine na něj kliká.

SIMON ŘÍKÁ

Scénář Madeleine Trappová

Podle románu Sebastiana Trappa

Madeleine listuje pětadvaceti stranami obsahujícími zatím dvě vraždy a mnoho, mnoho scén zaměřených na Simonova pejska. Scénář je mizerný všemi myslitelnými způsoby, ba dokonce i způsoby, které nikdy předtím nikoho nenapadly. Madeleine je ráda, že její otec o tomto díle nic neví.

Tři detektivky se St. Johnem už se nicméně filmové adaptace dočkaly. Všechny byly kvalitně obsazené, dobře přijaté a všechny už jsou docela staré. Právě tento poslední aspekt zřejmě nedal spát filmovému producentovi, který ji letos v únoru oslovil. Madeleinin životopis je na internetu stručný: čtyři roky na škole, tři semestry právnické fakulty a pak už jen všehochuť krátkodobých zaměstnání, navíc naposledy aktualizovaných v roce 2008. Jenže onen filmový producent neměl zájem najmout si nezaměstnaného právního nedouka: chtěl obnovit sérii se Simonem St. Johnem, vzít to od nejstarší knihy... a jestlipak by ho Madeleine nemohla spojit se slavným autorem?

Mohla, ale neudělala to, a ani to neudělá. Ještě ne. Protože jestli má Simon znovu oživnout na filmovém plátně, kdo jiný by ho měl vzkřísit z mrtvých než – a to je právě ta zápleтка – Madeleine Trappová? Madeleine si živě představuje, jak její otec hrdě listuje sto stranami duchaplných dialogů a drobného násilí. Slyší ho, jak chválí její neotřelé nápady, které jsou tak výjimečné, že ji zatím ani nenapadly. „Dala jsi Simonovi kus sebe, můj vrabčáčku,“ zasměje se. „Vyříd' tomu producentovi, že jestli ti tam změni jediné slovo, budu ho chodit strašit na toaletu.“

Madeleine se na židli ošívá. Toto je po víc než deseti letech její první reálná profesní příležitost. Času je málo.

Je třináct minut po desáté. Její prsty tancují nad klávesnicí. Bude psát až do půlnoci. Na dvě hodiny se ocitne v Londýně dvacátých let minulého století a bude pronásledovat vraha vyzbrojeného deštníkem s jedovatou špičkou.

Šestnáct minut po desáté se hrne do kuchyně, kde u sporáku nachází svého bratrance. „Myslela jsem, že už jsi to pro dnešek zabalil,“ říká mu.

„Zapomněl jsem si tu telefon,“ Freddy dloubá do vajíčka, které prská na pánvi, „a dostal jsem hlad.“

Freddy má hlad pořád. „Kde je malý Boswell?“ ptá se ho Madeleine a naklání se do ledničky.

„Malej kdo?“

„Ta tátova fanyнка,“ vysvětluje Madeleine. „Nedáš si pořadnější ru-landské? Ne, jinak. Nedáš si pořadnej sendvič?“

„Jasně.“

Madeleine si nalévá víno, upíjí, míří ke kuchyňskému ostrůvku, prohlíží si kuchyň: skandinávský styl, břidlicová dlažba, sedačka pod oknem, výhled na nádvoří. Dveře v rohu vedou ven a hned vedle nich se dá vyjít na potemnělé zadní schodiště. Před čtyřmi lety se to tu celé renovovalo – měl to být otcův svatební dar pro Dianu. Pro Dianu, která prakticky vůbec nevaří.

Její matka do té místnosti nikdy nevkročila.

„Člověk by vůbec nepoznal, že to má tvůj táta za pár,“ říká Freddy. „Vzpomínáš, jak jsme jednou měli dobročinnou praxi v domově důchodců? Ještě na střední? Jak tam jedna ženská předpovídala lidem, kdy umřou? Tady Henry natáhne bačkory zítra,“ povídá. Je den ode dne bledší. Už skrz něj skoro vidím.“

„Aspoň to tam oživila.“

„Jenže měla zarážející procento úspěšnosti. Skoro jsem si říkal, jestli ty lidi, kterým předpoví smrt, vlastnoručně nezabíjí.“

„Mluvil jsi s ní?“

„No jasně. Měla z toho čurinu.“

„Promiň, myslela jsem, jestli jsi mluvil s tou kreaturou nahoře. S Nicky,“ dodává trochu znechuceně.

„Nechala se odvézt. Milá, ale moc toho nenamluví.“ Freddy před ní staví opečený sendvič.

„Co je tohle za delikatesu?“

„Byl to sendvič s grilovaným sýrem a šunkou,“ odpovídá Freddy a nadzvedává z pánve vajíčko. „Jinými slovy to byl *croque monsieur*. Ale když mu přidáš čepičku ze žloutku, z *croque monsieur* se rázem stává...“ pokládá vajíčko zpátky na sendvič, „*croque madame*.“

Madeleine mžourá.

„Mluvila o tom Diana. Já se na to díval na internetu.“

Kdyby Diana mluvila o arzenu, Freddy by ho kloktal. Neměla by chla-pecká zamilovanost po dvaceti letech přejít? Neměl by se chlap posou-vat dál?

„A co říkala?“

„Diana?“

„Ne. Ta Nicky. Pořád se bavíme o téhleté Nicky.“

„Vážně? Já nevím. Že má ráda knihy? Je moc milá. Jdou z ní pozitivní vibrace. Na žádné rodinné drama se neptala, jestli chceš vědět tohle.“

Věříš, že je zabil on? Na tohle se jí měla Madeleine zeptat. Ukázat na toho obrovského chřestícího kostlivce ve skříni a normálně se jí zeptat.

„No, naše rodinné drama je dramatičtější než většina jiných.“

„Madeleine.“ Freddy na ni vážně ukazuje kuchyňskou špachtlí. „Tři roky si spolu psali. Kdyby měla nějaké skryté bulvární úmysly, podle mě už by to věděl. A kdyby si myslela, že je... no...“

„Zabil.“

„Jo. Kdyby si myslela, že je zabil on, tak by sem nejspíš nepřišla, ne?“

Madeleine o tom přemýšlí. „Psali si pět let,“ opravuje bratrance zdrá-havě.

„No tak vidíš.“ Ukazuje špachtlí ke kuchyňskému dřezu. „Myslíš, že se trefím?“

„Z metru a půl?“

„Takže jo?“

„Ne.“

Špachtle rachotivě padá do dřezu. „Na mě nemáš.“

Madeleine si odnáší talíř do pokoje, sedá si na postel a dělí se o sendvič se psem. Scénář může počkat. Její otec může počkat... Ale už ne moc dlouho.

Klesá do polštářů. Už dvakrát se s ní pokusil mluvit o budoucnosti, ale Madeleine se z toho dvakrát vyvlíkla. Netrápí ji otázka dědictví, dobře ví, že v tomhle ohledu otec bohatě zajistí ji, Dianu, Freddyho a nejspíš i jeho matku, nýbrž otázka života (toho jejího) po smrti (té jeho). Jak bude

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Konec příběhu.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.